

Ian Treherne: Budoucnost. Poslechněte si, jak autor svůj snímek popisuje.

Na této portrétní fotografii vidíme mladou ženu, která se toužebně dívá do pravé horní části snímku. Stejně jako u většiny mých prací je černobílá. Světlejší tóny její hladké pokožky a vlnitých vlasů, které spadají přes ramena a jejichž strukturu můžeme v reliéfu nahmatat, vyvažuje temně černé pozadí a její tmavý top. Naklání se mírně doleva, hlava se dívá na opačnou stranu přes rameno. Má husté tmavé obočí a plné rty, které vystupují z reliéfu. Zatímco její levé oko, po naší pravé straně, je na vytištěné fotografii vystouplejší a sebevědomě hledí do střední vzdálenosti, druhé oko chybí, ve fotografii cítíme prohlubeň. Obraz je symfonií světla a stínu soupeřících o nadřazenost. Nejsvětlejší místa jsou na její tváři, na špičce nosu a na odhaleném ramenu, mírně vpravo od středu. Její tmavý top a krk, skrytý před světlem, jsou téměř stejně tmavé jako černé pozadí.

Jmenuji se Ian Treherne. Jsem nevidomý i neslyšící, narodil jsem se s Usherovým syndromem 2. typu a pořídil jsem tuto fotografii handicapované modelky Olivie Deaneové pomocí fotoaparátu Canon 7D s objektivem 17–40 mm. Vždycky jsem se rád díval na obrázky, zejména černobílé, protože v monochromatických tónech je něco nadčasového. Když mi bylo 15, doktoři mi řekli, že ztrácím zrak, což na mě mělo obrovský dopad. Přemohl mě strach i naléhavost a cítil jsem potřebu vidět a dělat co nejvíc. Díky vytrvalosti, odvaze a houževnatému odhodlání jsem si šel za svým cílem být fotografem.

Být slepý je nejistá cesta, doslova i obrazně. Cítím se zranitelný a musím pracovat více než ostatní, abych mohl plnit svoji úlohu, kterou jako člověk mám, tedy podílet se na životě a společnosti. Díky omezenému zraku vidím a vnímám svět jinak, prožívám realitu skrze temnotu a mé smysly mě provází výzvami života.

Můj přístup k černobílým fotografiím pramení ze sledování němých filmů v dětství. Narodil jsem se naprosto hluchý, byl jsem přitahován k filmům beze slov a zaměřoval jsem se na pohybující se obrázky a představitost. Moje láska k filmu rostla a rostla, což mě vedlo ke sledování filmů noir od ikonických režisérů jako Orson Welles, Carol Reed a David Lean. Následně jsem se zamiloval do práce moderních velikánů, jako jsou Stanley Kubrick, Martin Scorsese a Wes Craven, a studoval jsem jejich práci a kinematografii.

Olivie je novopečenou matkou chlapce jménem Kaito, ve svých 14 letech ztratila pravé oko kvůli rakovině jménem retinoblastom. Nemoc je obvykle diagnostikována u dětí mladších pěti let, takže je nejstarší osobou, které byla tato vzácná nemoc diagnostikována. Olivia mi řekla, že své chybějící oko na sobě miluje nejvíc. „Přinutilo mě udělat všechno to, čeho jsem v posledních letech dosáhla,“ řekla.

Tento snímek jsem pojmenoval „Budoucnost“ kvůli tomu, kdo Olivia je a čeho chce dosáhnout. Mluvila o tom, jak chce inspirovat a povzbuzovat lidi se zdravotním postižením, aby své rozdíly a výzvy přijali. Stejně jako Olivia, i já přijímám své postižení a dělám z něj nástroj své práce. Jako nevidomá osoba jste neustále škatulkováni. Stejně jako Olivia využila své postižení, moje vzpurná povaha vždy odmítala, aby se nechala omezovat vnímáním jiných lidí. Nemohu popřít, že být slepý je těžké, ale inspiraci vidím ve všem. Nejen u fotografů, ale i u handicapovaných sportovců. Máme společné, jiné nastavení mysli, které mění pravidla a prolamuje zastaralé stereotypy, které se skrývají ve společnosti.